

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1617/2024
19.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милош Андријашевић, адвокат из ... и Стефан Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Саобраћајног предузећа „Ласта“ АД из Београда, чији је пуномоћник Петар Настић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2992/23 од 30.11.2023. године, у седници већа одржаној 19.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2992/23 од 30.11.2023. године у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2992/23 од 30.11.2023. године у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 229/20 од 04.10.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу за период децембар 2016. године – децембар 2017. године, на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, појединачно одређене новчане месечне износе, са законском затезном каматом, ближе одређено истим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2015. године до новембра 2016. године, исплатом појединачно одређених новчаних месечних износа, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 35.417,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2992/23 од 30.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 229/20 од 04.10.2022. године, у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке наведене првостепене пресуде и

обавезан тужени да исплати тужиоцу на име трошкова првостепеног поступка износ од 101.192,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка износ од 27.400,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу на име главног тужбеног захтева, тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји, потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од марта 2015. године до децембра 2017. године. Ревизијом побијаним делом правноснажне пресуде одбијен је тужбени захтев за период потраживања од марта 2015. године закључно са новембром 2016. године, имајући у виду да је тужба поднета 30.01.2020. године, применом члана 196. Закона о раду, због застарелости потраживања.

Према оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука у одбијајућем делу о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са важећом праксом овога суда у сличној чињенично правној ситуацији, као и да због престанка радног односа тужиоцу отказом уговора о раду са 28.12.2017. године, нема места примени одредбе члана 186. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), на коју се у ревизији указује, а којом је прописано да је послодавац дужан да запосленом исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актима и уговором о раду, зато што се ради о застарелом потраживању у складу са одредбом члана 196. Закона о раду, којом је прописано да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 30.01.2020. године. Вредност предмета спора побијаног одбијајућег дела на име главног тужбеног захтева износи 78.601,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног, а одбијајућег дела на име главног тужбеног захтева, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић